

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμὰς 7.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

Διαχειριστής: Σ. ΒΕΛΛΗΣ

ΕΤΟΣ Δ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 133

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πάντων αἰτησῶν :

« ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ »

ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ἀπριλίου 1909

Ἡ « ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ » διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπι-
βλεψιν καὶ τὸν ἐλεγχὸν δωδεκαμελοῦς συμβου-
λίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ἔλης καὶ ὑπεύθυνος

ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ

Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ—Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ—Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ

Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

Ο ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

Ἐχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ σχέδιον τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον ἀντικείμενον τῆς σημερινῆς συνελεύσεως τοῦ δικηγορικοῦ Συλλόγου, καὶ ὅστις, ἐκτυπωθεὶς ἀπὸ τῆς προχθές, ὑποθέτομεν ὅτι θὰ διενεμηθῇ, ἵνα οὕτως οἱ δικηγόροι εἶνε εἰς θέσιν κατὰ τὴν σημερινὴν ἐπ' αὐτοῦ συζήτησιν νὰ ἔχουσι γνώμην τινὰ μὲ ἀξιώσεις πέραν τοῦ προχείρου.

Ἄν παρὶθ τις ἀτελείας τινὰς αἰτινες θὰ πληρωθῶσιν ἀναμφιβόλως διὰ τῆς συζήτησεως τῆς σημερινῆς καὶ πλεονασμοὺς τινὰς ἐν ἄλλοις οἵτινες εἶνε εὐχερέστατον νὰ ἀφαιρηθῶσι, τὸ ἐκτυπωθὲν τοῦτο σχέδιον, ἀποτελούμενον ἐκ τεσσαράκοντα καὶ τεσσάρων ἀρθρῶν, δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἶνε σχετικῶς ἄριστον, ψηφίζομενον δὲ ὑπὸ τῆς συνελεύσεως θὰ ἀποτελέσῃ τὴν βᾶσιν τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ μέλλοντος, οὗτινος τὰς λεπτομερείας μόνῃ ἢ πείρᾳ τῶν πραγμάτων καὶ ἡ ἐφαρμογὴ εἶνε δυνατόν νὰ παράσχη.

Ἡ ἐντύπωσις, ἣν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ σχεδίου τούτου ἀμέσως ἀποκομίζει τις εἶνε, ὅτι οἱ συντάκται τούτου ἐπέτυχον νὰ ἀποσύγουν τὰς ἀφηρημένας ἐκείνας διατάξεις καὶ τὰς ἀσκόπους φρασολογίας, αἰτινες καὶ μὴ ὑπάρχουσαι εἶνε αὐτονόητοι καὶ τιθέμεναι δυσχερεῶν μᾶλλον γίνονται πρόξενoi, ἐπιλαμβάνονται δὲ τεχνικῶς, οὕτων εἰπεῖν, τῶν περιπτώσεων, ἃς ἀπέβη εἰς αὐτοὺς δυνατόν νὰ προῖδουν.

Ὁ κανονισμὸς οὗτος, κατὰ τὸ σχέδιον, ἔπερ ἔχομεν ὑπ' ὄψιν, διαίρειται εἰς ὀκτὼ κεφάλαια, οὐσιώδη κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, δι' ὧν, ἐπὶ τῇ βᾶσει τοῦ Νόμου καὶ τοῦ Διατάγματος, λαμβάνεται πρόνοια περὶ ζητημάτων οὐκ ὀλίγων οἷα τὰ τοῦ μητρώου, τῶν συνεδριάσεων τοῦ Συλλόγου, τῆς ἰδρύσεως ἐντευκτηρίου καὶ βιβλιοθήκης, τῶν ἐργασιῶν τοῦ διοικητικοῦ καὶ πειθαρχικοῦ συμβουλίου καὶ ἄλλα.

Ἀτυχῶς λίαν ἀργὰ περιήλθεν εἰς χεῖρας ἡμῶν τὸ ἐκτυπωθὲν τοῦτο σχέδιον, ἕνεκα τούτου δὲ ἀδυνατοῦμεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὰς κατ' ἰδίαν λεπτομερείας, γενικώτερον ὅμως παρατηροῦμεν, ὅτι οἱ συντάκται τούτου καὶ προσπαθείας κατέβαλον, ὡς ἐξ ἀπλῆς ἀναγνώσεως καταφαίνεται, καὶ ἐπέτυχον ὅπως μὴ ἐξέλθουν τοῦ γράμματός τοῦ Νόμου καὶ τοῦ Διατάγματος, ὅποτε διέτρεχον τὸν κίνδυνον, συντάσσοντες Κανονισμὸν νὰ ἐδημοσίευσον νέον νόμον. Τονίζομεν τοῦτο, διότι ὅσον εὐχερές καὶ ἂν θεωρηθῇ ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ τὸ ἔργον, παρέχει πάντως δυσχερείας διὰ τὴν ὑπερνήκισιν τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἀπαιτεῖται δεξιότης.

Χάριν τοῦ πρωτοτύπου τοῦ πράγματός θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι τὸ ἀρθρον 14 τοῦ σχεδίου, δι' οὗ ἀπαγορεύεται νὰ παρατείνῃ τις τὸν

λόγον ἐν ταῖς συνεδριάσεσι τοῦ Συλλόγου πέραν τοῦ τετάρτου τῆς ὥρας, ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως πρακτικόν, εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο, διὰ λόγους πλείστους, οἵτινες διὰ πάντα εἶνε εὐνόητοι καὶ νὰ μὴ ὑπῆρχε, πάντως δὲ καλὸν θὰ ἦτο νὰ μὴ ἐτύγχανε τῆς ἐγκρίσεως τῆς συνελεύσεως.

Ἡ πρότασις τοῦ κ. Κ. Ἐσπλιν

Μετὰ τοῦ ἄνω σχεδίου διενεμηθῆ καὶ πρότασις τοῦ Προέδρου κ. Κ. Ἐσπλιν περὶ προσθηκῶν ἐν τῷ κανονισμῷ ἐκ 14 ἀρθρῶν, ἐν τοῖς ὁποίοις ἀναπτύσσεται σειρά ἄλλῃ καθηκοντολογίας ἣν οἱ δικηγόροι ὑποχρεοῦνται νὰ ἔχουν πρὸ ὀφθαλμῶν εἶτε μετ' ἄλλῃλων ἐρχόμενοι εἰς ἐπαγγελματικὴν συνάφειαν εἶτε μετὰ τῶν πελατῶν των.

Πρῶτοι ἡμεῖς, καὶ δὴ ἀπὸ προορισμοῦ, ἠγωνισθῆμεν καὶ ἀγωνιζόμεθα ὑπὲρ τῆς δικηγορικῆς ἀξιοπροσεΐας καὶ ὑπὲρ τῆς περιοριῆς εἰς ἣν πρέπει νὰ ἀναχθῇ καὶ νὰ τηρηθῇ ἡ δικηγορικὴ ἰδιότης ὡς ἀξίωμα ἢ ὡς ἐπάγγελμα. Ἀπὸ τοῦ σημείου ὅμως τούτου, ἔπερ μόνον ἀφηρημένα γραμματὰ καὶ ἀξιώματα ἄγραφα ἀποτελοῦσι, μέχρι τῆς συντάξεως δεκατετραλόγου θετικῶν ὁρισμῶν οἰκοδομούντων τὴν ἀξιοπροσεΐαν ταύτην, ὑφίσταται ἀπόστασις μεγάλη, ἣν δὲν δύναται νὰ καλύψῃ ἡ ὑπὸ τύπον ἀρθρῶν κανονισμοῦ ἐπιταγὴ τούτου ἢ ἀπαγορεύσεως τοῦ ἄλλου. Οὐδεὶς ἀντιλέγει ὅτι ὁ ἄγραφος Κανονισμὸς ἐνός συλλόγου οἷος ὁ δικηγορικός, εἶνε ἐκεῖνος ὃν συνέλαβε καὶ διετύπωσεν ὁ κ. Κ. Ἐσπλιν, οὐδεὶς ὅμως ἐξ ἄλλου δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι ἐπιτελεῖται τι ἐὰν ἐκεῖνο ἔπερ πάντες διανοούμεθα, προσλάβῃ, καὶ μάλιστα ἀπὸ τοῦδε τὴν μορφήν θετικοῦ τρόπου τινὰ δικαίου.

Ἡ ἐννοία τῆς ἐπαγγελματικῆς ἀξιοπροσεΐας, ἡ σχετικὴ πρὸ παντός καὶ ποικίλλουσα ἀναλόγως πρὸς τοὺς ὅλους κοινωνικοὺς ὄρους καὶ τὸν ἐν γένει ἐπαγγελματικὸν βίον, εἶνε ἀπολύτως βέβαιον ὅτι δὲν μορφοῦται διὰ κανονισμῶν. Σειρὰ περιπτώσεων κοινόμενων ἐκάστοτε κατ' ἰδίαν καὶ ἄλλῃ σειρά ἐπαγγελματικῶν καὶ ἄλλων συγκρούσεων, λυομένων οὕτως ἢ οὕτω, νομολογία τρόπον τινὰ ἐπαγγελματικῆ, αὕτη θὰ ἀποτελέσῃ τὸν Κανονισμὸν. Τοῦ μέλλοντος ὅμως.

Ἰπὸ τὸ αὐτὸ περίπου πνεῦμα ἔχει διατυπωθῆ καὶ ἕτερα πρότασις τοῦ δικηγόρου κ. Θεοδ. Μαριοποπούλου, ἣτις ἐπίσης ἐξετυπώθη καὶ διενεμηθῆ.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Δικηγορικός Σύλλογος
Καλαμῶν.

(Ἐκτάκτου συνεργάτου μας).

Κύριοι συνάδελφοι.

Προσῆκει, νομίζω, νὰ λάβητε γνώσιν καὶ νὰ γράψητε τὴν γνώμην σας ἐπὶ τῶν ἀπασχολούντων καὶ τὸν ἡμέτερον Συλλογον ζητημάτων. Καὶ ἐν πρώτοις δέον νὰ βεβαιώσω, ὅτι μετὰ πολλῆς φιλοτιμίας ἀλλὰ καὶ προσοχῆς φαίνεται ἐπιλαμβανόμενον τῶν ζητημάτων τοῦ Συλλόγου τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον αὐτοῦ.

Τὸ ἀπασχολοῦν κυρίως ἡμᾶς ζήτημα εἶνε τὸ οικονομικόν, διότι ἡ ὁρισθεῖσα

ὑπὸ τοῦ νόμου εἰσφορά εἶνε ἐντελῶς ἀνεπαρκής. Κατὰ ταύτην μόλις εἰς 400 δραχμὰς κατ' ἔτος θ' ἀνέλθωσι τὰ ἔσοδα τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου. Καὶ δὲν εἶνε ἐκ τῶν ὀλιγαριθμοτέρων ὁ Συλλογὸς ἡμῶν. Εὐρισκόμεθα προφανῶς ἐν ἀδυναμίᾳ οὐχὶ μόνον πρὸς πᾶσαν δρασίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς παράστασιν ἀπλήν. Καὶ ἐσκέφθημεν, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἐξέλθωμεν τοῦ ἀδιεξήτου.

Κατὰ τὸ ἀρθρον 4 τοῦ νόμου, εἰς τὰ ἔργα τῶν Συλλόγων ὑπάγεται καὶ « ἡ μέρημα περὶ τῶν κοινῶν συμφερόντων τῶν δικηγόρων ». Κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην τοῦ νόμου ὁ Σύλλογος ἡμῶν (διὰ ψήφων 44 κατὰ 6) ἀπεφάσισε τὴν ἰδρύσιν κοινού ταμείου, οὗ αἱ γενικαὶ γραμματὰ (διότι τὰς λεπτομερείας θὰ καθορίσῃ τὸ πρῶτον τριμελὲς ἐκλεγείσα ἐπιτροπὴ καὶ ἔπειτα ὁ Σύλλογος εἰς ἄλλην συνεδριάσιν του) εἶνε αἱ ἐξῆς :

Αἰτιολογία : Ἡ δωρεὰν δικηγορία, ἡ μάλιστα ἀντὶ ἀμοιβῆς εὐτελοῦς, γενικῶς μὲν καὶ κατὰ θεωρίαν, διὰ τὸν ἀνθρωπίνως σκεπτόμενον καὶ κρίνοντα, καταρρίπτει τὸ ἐπάγγελμα καὶ χαλαρώνει τὴν συνείσθησιν τοῦ καθήκοντος, ἐν τῇ πράξει δὲ ἀπεδειχθῆ τὸ μὲν ἐξωθούσα τὸν ἀνταγωνισμὸν εἰς ποικίλας καὶ ἀχαρκτηριστοὺς ἀκρότητας, τὸ δὲ χρησιμεύουσα εἰς ἐξυπηρετήσιν σκοπῶν καὶ συμφερόντων ἀλλοτρίων πρὸς τὴν δικηγορίαν εἰδικῶς καὶ πρὸς τὴν λειτουργίαν τῆς Δικαιοσύνης γενικώτερον.

Διατάξεις : Ἐκάστος δικηγόρος ὑπερασπίζων ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ Κανονισμοῦ ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ καταθέτῃ εἰς τὸ κοινὸν ταμεῖον δρ. 20, ἐνώπιον τοῦ Πληρημελειοδικείου δρ. 12, ἐνώπιον τοῦ Πταισματοδικείου δρ. 2, ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου δρ. 1, ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου λεπτὰ 50.

Εἰς τὸ τέλος δὲ ἐκάστου μηνὸς ὁ δικηγόρος ἀναλαμβάνει τὰ $\frac{3}{4}$ τῶν καταθέσεων τοῦ ἐκ τῶν ποινικῶν ὑποθέσεων δι' ἑαυτὸν, τὸ δὲ $\frac{1}{4}$ μετὰ τῶν καταθέσεων τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων θέλει ἀποτελέσῃ ποσὸν μεριστέον μετὰ τῶν πάντων τῶν ἐν ἐνεργείᾳ δικηγόρων, ἀφοῦ προηγουμένως ἐκ τοῦ ποσού τούτου κρατηθῇ 10% διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ νομικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Συλλόγου. Ἐν ἐνεργείᾳ δικηγόροι δὲν δύναται βεβαίως νὰ λογισθῶσιν οἱ ἀπλῶς διωρισμένοι καὶ μὴ ἀκροῦντες τὸ ἐπάγγελμα, ἔστω καὶ ἂν κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ νόμου εἶνε μέλη τοῦ Συλλόγου.

Ἰπολογίζομεν, ὅτι διὰ τοῦ Ταμείου τούτου θὰ ἐξασφαλίσωμεν περὶ τὰς 100 δραχμὰς μηνιαίως διὰ τὸν Σύλλογον πέραν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου διατεταγμένης εἰσφορᾶς. Τὰς διατάξεις ταύτας περὶ τοῦ Κοινού Ταμείου, σκοπούσας, ὡς λέγω ἀνωτέρω, νὰ περιφρουρήσωσι τὴν ἀξιοπροσεΐαν τῶν δικηγόρων, νὰ ἐξυπηρετήσωσι τὴν Δικαιοσύνην, νὰ ὠφελήσωσι τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου, καθισταμένου οικονομικῶς ἐπαρκούς καὶ ἐπομένως δυναμένου νὰ ὑπάρξῃ, θὰ διατυπώσωμεν ἐν τῷ κατὰ τὸ ἀρθρον 4ον τοῦ νόμου 4ον Ἐσωτερικῷ Κανονισμῷ, ἐλπίζομεν δὲ, ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ ἐγκρίνῃ τὸ Ἰπουργεῖον. Διότι εἶνε τὸ πρᾶγμα καταφανές, ὅτι, μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου διατεταγμένην εἰσφορὰν, περὶ Συλλόγου δυναμένου νὰ ζῆσῃ καὶ μάλι-

στα νὰ προκόψῃ δὲν δύναται νὰ γείνη σοβαρὸς λόγος. Ἐν τούτοις, κ. κ. συνάδελφοι, θὰ ἐπεθυμοῦμεν νὰ ἔχομεν τὴν γνώμην ὑμῶν, διότι πλὴν ἄλλων ὑποθέτομεν ὅτι ἔχετε ὑπ' ὄψιν ἤδη καὶ ἄλλων ἄλλας γνώμας ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου.

Ἐν Καλάμαις τῇ 18ῃ Ἀπριλίου 1909.

Μεθ' ὑπολήψεως

Εἰς δυνάδεαδελφός σας.

Σημ. Δικ. Δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι ὀρθῶς ἐτέθησαν οἱ λόγοι καὶ ἐπιτυχῶς ἀνίσταται οἱ σκοποὶ τοῦ Κοινού Ταμείου. Ἀλλὰ τὸ δ' ἐδάφειον τοῦ ἀρθρου 4 τοῦ νόμου ἔχει οὕτω : « Ὁ προῖδορὸς τῶν πρὸς συντήρησιν τοῦ Συλλόγου δαπανῶν καὶ τῆς καταβλητέας πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῶν μελῶν αὐτοῦ εἰσφορᾶς, ἣτις ΔΕΝ ΔΥΝΑΤΑΙ νὰ εἶνε ἀνωτέρα τῶν 10 ο/ο τοῦ ἐτησίου φόρου ἐπιτηδεύματος κλπ. » Οἱ ψηφίζοντες ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Κοινού Ταμείου, καὶ ἂν τὰ περὶ τούτου δὲν διατυπωθῶσιν ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ Κανονισμῷ ἀλλὰ μόνον ἐν ψηφίσματι τοῦ Συλλόγου, δύναται τις καὶ ἀδιστακτικῶς νὰ εἴπῃ, ὅτι ἀναλαμβάνουσι μίαν ὑποχρέωσιν πρὸς ἄλλῃλους καὶ πρὸς τὸ νομικὸν πρόσωπον τοῦ Συλλόγου. Ἀλλ' οἱ καταψηφίζοντες δὲν δύναται, κατὰ τὴν γνώμην μας, νὰ ὑποχρεωθῶσιν ἄνευ ρητῆς τοῦ νόμου διατάξεως ἐν τούτοις τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον δύναται νὰ εὐρη πολλὰ ἔργασια κρίνον τοὺς ἀναξιοπροσεΐως ἀναγινωσκόμενος καὶ πλῆσσον τοὺς ἀκούοντας τὴν σεμνὴν λειτουργίαν ἐν τῷ ὄνοματι τῶν κομματάρχων. Τὴν οικονομικὴν ἐπαρκεσιαντῶν Συλλόγων κατὰ πάντα τρόπον θὰ ἐξασφαλίσῃ ἡ ἐπιτυχία τοῦ θεσμοῦ, ταχύτερον ἢ βραδύτερον, διὰ συμπληρώσεως τοῦ νόμου ἢ κατὰ προαίρεσιν τῶν μελῶν τῶν Συλλόγων. Δὲν παραδεχόμεθα δὲ, ὅτι ἡ οικονομικὴ ἀνεπαρκεία κωλύει τὰς ἐν σωφροσύνην ἀλλὰ καὶ σταθερότητι συζητήσεως τῶν Συλλόγων ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν δικαστηρίων, τὴν λήψιν ἐπιβλητικῶν ἀποφάσεων, τὴν λογιζομένην ἀλλὰ καὶ ἀκαμπτον ἐνεργείαν τῆς ἐπιτραπέσις πειθαρχικῆς ἐξουσίας.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ ΜΕΓΑΡΟΝ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ

Ἐν εἶδος ἀκατανόητου μυστικισμοῦ ἐπικρατεῖ μετὰ τῶν ἐκείνων οἵτινες κρατοῦσιν εἰς χεῖρας τῶν τὸ ζήτημα τῆς διαθέσεως τοῦ Δομοπολείου κληροδοτήματος καὶ τῶν ἄλλων οἵτινες πρῶτοι ὑπέδειξαν τὴν γνώμην ὅπως μέγα μέρος τοῦ κληροδοτήματος τούτου διατεθῇ πρὸς ἀνεργεῖαν τοῦ δικαστικοῦ μεγάρου ἐν Ἀθήναις.

Ἀκριβῶς δὲ ὁ μυστικισμὸς οὗτος ἐγένετο ἀφορμὴ ὅπως χαρακτηρισθῶσιν ὑπὸ τῆς « Ἐστίας » ὡς δικολαβικά τὰ ἐν σχέσει πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο γραφέντα ὑπ' ἡμῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ. Ἐπὶ ζητημάτων τοιούτου γενικοῦ ἐνδιαφέροντος εἴμεθα τῆς γνώμης ὅτι εἰς πᾶν ἄλλο ἢ εἰς εὐδωσίαν ἄγουν οἱ μυστικισμοί, ἕνεκα τούτου δὲ, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας ἴσως τῶν ἀμέσως χειριζομένων τὸ ζήτημα, αἰσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσιν νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακοίνωσιν ἀπάσῶν τῶν λεπτομερειῶν ἃς μέχρι τῆς σημερινῆς δυνάμεθα νὰ θεωρῶμεν ἀσφαλεῖς.

Πρὸ παντός δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπολύτως βέβαιον, ὅτι εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ὑποχωρήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν ἀνατολικῶν, ἦτοι εἰς ἀντάλλαγμα τῆς παρικήσεως ἀπὸ πάσης ἀξιώσεως διὰ τούτους τόκων, ὡς ἐν τῇ διαθήκῃ ρητῶς ὀρίζεται, ἡ Ρωσικὴ Κυβερνήσις προέβη ἤδη εἰς τὴν δόλωσιν, ὅτι τὰ τῆς δια-

Θέσεως του κληροδοτήματος εξαρτώνται εκ τῆς ἐλευθέρως κρίσεως τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Μετὰ τήνουτως πῶς ἐπελ-
 Ούσαν ἐξομάλυνον, παρὰ μὲν τὸ ζή-
 τημα κατὰ τὴν τρόπον θὰ ἦτο δυνα-
 τὸν νὰ διετίθετο τὸ κληροδοτήμα, ὥστε
 καὶ ἡ βούλησις τοῦ διαθέτου νὰ μὴ πα-
 ρεβιάζετο, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ ἐξηντλεῖτο
 ἐν τόσον μέγα ποσὸν εἰς ἴδρυσιν καὶ ἐ-
 τέρου Πανεπιστημίου καὶ δὴ θεωρητι-
 κοῦ, κατὰ τὸν τύπον τοῦ ὑπάρχοντος
 ὑπερ ἀντι ὠφελειῶν βλάβας μόνον θὰ
 ἐπροξένοι.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐπὶ μα-
 κρὸν ἠσχολήθη ἡδὴ ἡ σύγκλητος, φαί-
 νεται δὲ ὅτι θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ γνώμη
 ὅπως διὰ τοῦ κληροδοτήματος ἐνισχυθῶ-
 σιν αἱ πρακτικώτεροι οὕτως εἰπεῖν σχο-
 λαὶ καὶ ἰδίᾳ ἡ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν
 καὶ ἡ ἱατρικὴ.

Πάντα ταῦτα ὅμως λίαν μεμακρυ-
 σμένην ἔχουν σχέσιν μὲ τὸν συνδυασμὸν
 ὅστις ὑπεδείχθη ὑπὸ τοῦ δικηγορικοῦ
 Συλλόγου Ἀθηναίων, περὶ τοῦ ὁποῦ ἀνε-
 κοινώσαμεν τινὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ
 φύλλῳ. Διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τούτου, σκο-
 πεῖται ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ διατεθῶσιν ἀσφα-
 λέστερον καὶ ἐπωφελεστέρον τὰ χρή-
 ματα τοῦ κληροδοτήματος τούτου ἀφ'
 ἑτέρου δὲ νὰ καταστήθῃ δυνατὴ ἡ ἀνε-
 γερσις μεγάρου δικαστηρίων ἐν Ἀθήναις,
 ὅπερ μέγαρον οὔτε ὡς ὄνειρον εἶνε ἐπι-
 τετραμμένον νὰ φαντασθῶμεν διὰ τῶν
 συνήθων μέσων ἅτινα εἶνε εἰς θέσιν νὰ
 διαθέσῃ τὸ Κράτος.

Ἐν τῷ σημείῳ δὲ τούτῳ ἐξανέστη-
 σαν οἱ ἀγνοοῦντες καὶ τὴν βούλησιν τοῦ
 ἀειμνήστου Δομπόλη καὶ τὸ γράμμα τῆς
 διαθήκης, ἀλλὰ καὶ τὰ πράγματα ὡς
 ἐπρόκειτο νὰ διασκευασθῶν, ἐξήλθον δὲ
 ὑποστηρικτὰ δῆθεν τῆς ἀρχῆς ὅτι πάση
 θυσίᾳ ὑπέχμεν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ
 παρεκκλίνωμεν ἀπὸ τὴν βούλησιν τῶν
 διαθετότων ὑπερ κοινωφελῶν σκοπῶν.

Διὰ τοὺς αὐθορμήτους τούτους συνη-
 γόρους παρατηροῦμεν, ὅτι κατὰ ρητὴν
 τῆς ἐν λόγῳ διαθήκης διάταξιν, ὁλό-
 κληρον τὸ ποσὸν τοῦ κληροδοτήματος
 πρέπει νὰ διατεθῇ πρὸς ἀγορὰν προσο-
 δοφόρων ἀκινήτων. Ὅταν τοῦτο τεθῇ
 ὡς δεδομένον, τότε δὲν βλέπομεν κατὰ
 τί παρεκκλίνει τις τῆς βουλήσεως τοῦ
 διαθέτου ὑποδεικνύων ὅπως τὸ ὑφιστα-
 μενον Πανεπιστήμιον, εἰς ὃ ἀνήκει τὸ
 κληροδοτήμα ἢ, ἔστω καὶ τὸ δι' αὐτοῦ
 ἰδρυθησόμενον ἕτερον Πανεπιστήμιον, ἀ-
 ναλάβῃ τὴν ἀνεγερσιν τοῦ μεγάρου ὅπερ
 καὶ κατὰ κυριότητα θὰ ἀνήκῃ οὐχὶ εἰς
 τὸ Δημόσιον ἀλλ' εἰς αὐτό. Καθ' ἡμᾶς
 ἀσφαλεστέρα καὶ ἐπωφελεστέρα διάθε-
 σις ἐνός τόσον μεγάλου χρηματικοῦ πο-
 σοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξευρεθῇ, ἐνῶ ἐξ
 ἄλλου κατ' οὐδὲν τροποποιεῖται καὶ ἡ
 βούλησις τοῦ διαθέτου, ἀφοῦ διὰ τοῦ ὑ-
 πολοίπου ποσοῦ δύναται ἢ ἕτερον Πανε-
 πιστήμιον νὰ ἀνεγερθῇ ἢ διὰ τὸ ὑπό-
 χον νὰ ἀνεγερθῶσιν ἰδία παραρτήματα,
 ἀναλόγως πρὸς τὴν ληφθησομένην ἀπό-
 φασιν, τὸ δὲ μίσθωμα καὶ αἱ ἄλλαι πρόσ-
 οδοὶ τοῦ μεγάρου τῶν δικαστηρίων νὰ
 διατίθενται διὰ τὴν λειτουργίαν τούτου.

Α' ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΙΣΦΟΡΩΝ
ΠΡΟΣ ΕΝΙΣΧΥΣΙΝ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ
ΤΟΥ
ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Κύριε Συντάκτα,
 Παρακαλεῖσθε ὅπως δημοσιεύσητε ἐν
 τῇ «Δικαιοσύνη» τὸν κάτωθι πρῶτον κα-
 τάλογον εἰσφορῶν τῶν ἐν Ἀθήναις συνα-
 δέλφων πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ταμείου τοῦ
 Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηναίων.

7—22 Ἀπριλίου 1909.

- Κ. Ρακτιδᾶν Δρ. 200, Κ. Πολυγένης 100,
- Δ. Τσάτσος 200, Ἀντ. Μομοεράτος 100,
- Α. Χρηστόπουλος 100, Ι. Εὐκλείδης 100,
- Π. Τσαλάρας 75, Κ. Ἐβελίν 200, Ρωμῆ-
 νος καὶ Ζέρβας 75, Ν. Δημητρακόπουλος 100,
- Α. Λυδῆς 50, Ἀρ. Μπαλάνος 25, Ἀδ. Χαρ-
 τουλάρας 25, Ν. Νῶε 25, Ἀντ. Κωτσάκης 10,
- Δ. Παπανικολάου 10, Εὐστ. Χοιδᾶς 25, Κ.
 Φεγγάρης 25, Γ. Μαστρογιαννόπουλος 25,
 Μιλ. Σακελλαρίου 10, Γ. Ψαλτήρας 25,
 Κίμων Δεμερτζής 35, Σ. Πέππας 10, Ν.

- Καρῆς 15, Κ. Λαμπαδάριος 25, Δ. Πουνα-
 ρῆς 25, Ἐλ. Βιτάλης 5, Στ. Παπαφράγκος 25,
- Ν. Κοτσολόπουλος 10, Σίμος Κοντοκιο-
 λάου 10, Σ. Λεούσης 10, Ν. Χαίνης 10,
- Τ. Συνείσιος 25, Α. Δελούκας 5, Ν. Καρό-
 λου 25, Θ. Βραβιχῆς 10, Γ. Κεφάλας 15,
- Α. Λαζάρου 10, Μ. Χατζηγιάννου 10, Ἀνδρ.
 Μαρσιολόπουλος 10, Ἀντ. Μάτσης 10, Πολ.
 Βασιλοῦνης 25, Ἀρ. Δασκαλάκης 10, Σ.
 Γκίνης 100, Π. Ἀναστασάπουλος 10, Ν.
 Μπουφίδης 50, Α. Δαργέντας 15, Σ. Σελί-
 θερόπουλος 25, Δ. Κουρούκλης 25, Τιμ. Ἡ-
 λιοπούλος 100, Β. Μέγας 25, Α. Παπαγεωρ-
 γίου 10, Κ. Χρηστοφῆς 10, Κ. Παπακων-
 σταντίνου 10, Θεοδ. Παπαγιαννόπουλος 25,
- Δ. Βεκούσης 15, Σ. Μανωλίδης 15, Π. Ἀ-
 ραβαντινός 25, Ι. Μπρισιμιτζάκης 15, Σ. Πά-
 τσης 25, Ι. Φραγκιάς 25, Δ. Νικολαΐδης Κα-
 δοδόρος 15, Σ. Γεωργαντζᾶς 25, Α. Ἀθανα-
 σίου 10, Ν. Κουτσογιάννης 15, Δ. Ἀθανα-
 σίου 10, Σ. Ἐλευθερίου 10, Π. Λεβιάδης 10,
- Σ. Σακελλαριάδης 10, Ε. Καλομενόπουλος 25,
 Β. Παπαγιαννόπουλος 15, Δ. Κροκιδᾶς 25,
 Χ. Αἰλιανός 5, Γ. Γιαννικόπουλος 10, Φ.
 Καστόρης 10, Β. Μπόδας 10, Γ. Βουρνά-
 ζος 25, Α. Τσακμάκης 25, Κ. Βασιλείου 25,
- Ν. Μοσχολάκης 10, Ἀδελφοὶ Πατάλα 25,
 Β. Σταθόπουλος 25, Ν. Στράτος 25, Ι. Μ.
 Κυριακός 25, Π. Μοσχίδης 15, Κ. Ἀδάμ 10,
 Γ. Κ. Πετρόπουλος 15, Σ. Παπαλαζάρου 15,
 Δ. Καλκανδῆς 10, Σ. Βελῆς 25, Κ. Βουρ-
 νάζος 25, Π. Ἀλφειρῆς 10, Ν. Μαντζαβί-
 νος 25, Ι. Βαρότσης 10, Μιχ. Κωτσάκος 100,
 Κ. Μπουρνιάς 25, Σίμος Μπαλάνος 25, Κο-
 σμάς Σωτηριάδης 25, Κ. Παπαπατῆς 20,
 Ν. Σταυρόπουλος 10, Μ. Κωτσάκης 10, Π.
 Θεωδοῦ 50, Π. Γρασεμολαδᾶς 50, Ν. Καθβα-
 διάς 10, Ι. Ντάσιος 5, Δ. Κανελλόπουλος 10,
 Θ. Μαντζουράνης 5, Ι. Σαμουηλίδης 5, Α.
 Ζωϊόπουλος 10, Ν. Λάφης 15, Πελ. Ἡλιό-
 πουλος 15, Δ. Γερόντας 10, Ν. Ἰγγλέσης 20,
 Β. Βλαχιώτης 5, Ι. Παπαβασιλείου 10, Δ.
 Ἀνέλης 5, Γ. Ἀναλυτῆς 5, Ν. Σκουτάρης 10.

Ἦτοι ἐν ὅλῳ δραχμαὶ τρεῖς χιλιάδες δια-
 κόσια ὀγδοήκοντα (3280), κατατεθειμένα
 παρὰ τῇ Ἐμπορικῇ Τραπεζῇ τῆς Ἑλλάδος,
 ἐπ' ὀνόματι τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθη-
 νῶν, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6793 Ἀριθ. Μητρ.
 Βιβλίου Καταθέσεων εἰς πρώτην ζήτησιν
 πρὸς 3 %.

Ἡ Ἐπιτροπὴ
Δ. Τσάτσος
Ἀδ. Χαρτουλάρας
Ἀρ. Μπαλάνος

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Καλοῦνται τὰ μέλη τοῦ Δικηγορικοῦ Συλ-
 λόγου Ἀθηναίων εἰς δευτέραν τακτικὴν συνε-
 δρίασιν τὴν 25ην Ἀπριλίου ἢ ἑ. ἡμέραν Σάβ-
 βατον καὶ ὄραν 6ην μ. μ. ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ
 Πρωτοδικείου Ἀθηναίων.

Ἀντικείμενα τῆς συνεδριάσεως
 1) Ἐσωτερικὸς κανονισμὸς.—2) Προϋπολο-
 γισμὸς.—3) Ἀνακοινώσεις.

Ἀθήνησι 13 Ἀπριλίου 1909
 Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
Κ. Ἐδδάλιν Τιμ. Ἡλιοπούλου

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Ζητήματα ἀνευ λόγου.

Ἀφοῦ ἡ πρακτικὴ τῶν δικαστηρίων
 ἐπὶ ἔτη ὅλα ἐταλαιπώρησε καὶ διαδί-
 κους καὶ δικηγόρους, μέχρις ὅτου κατα-
 λήξει, ἀνὰ κατέληξεν, εἰς τὸ συμπέρα-
 σμα, ὅτι αἱ πρὸς διεξαγωγὴν μαρτυρι-
 κῶν ἀποδείξεων καὶ πραγματογνωμοσύ-
 νης τασσόμεναι προθεσμιαὶ εἶνε δικα-
 στικαὶ καθαρῶς καὶ οὐδαμῶς σχετίζον-
 ται μὲ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ἔνεκεν ἀπο-
 στάσεως καθοριζόμενας, εἶνε νομίζω και-
 ρὸς νὰ λάβουν γνῶσιν τῆς νομολογίας
 τῶν τὰ αὐτὰ δικαστήρια! διὰ νὰ μὴ
 παριστάμεθα ἐπὶ τέλους θεαταὶ ὄλων
 ἐκείνων τῶν ἀνωμαλιῶν, αἵτινες στερεο-
 τύπως παράγονται ἐν πάσῃ διεξαγωγῇ,
 καθ' ἣν ἡ κατοικία τῶν διαδίκων εἶνε
 διάφορος. Κατὰ κανόνα δηλαδὴ, ἐνῶ
 διὰ τῆς σχεδὸν παγίας νομολογίας ἐ-
 λύθη τὸ ζήτημα ὡς ἄνω, ἐν τούτοις τὰ
 δικαστήριά μας ἐξακολουθοῦν, προκει-
 μένου περὶ διαδίκων διαφόρου κατοικίας,
 νὰ τάσσουν εἰκοσαήμερους ἢ τριακονθη-
 μέρους πρὸς διεξαγωγὴν προθεσμίας, ὁ-
 πότε στερεοτύπως παράγεται τὸ ἐρώ-
 τημα: Ἡ ἐκ τῆς ἀποστάσεως προθε-
 σμια θὰ τηρηθῇ; περιελήφθη; καὶ τὰ
 παρόμοια. Ἀσχοποὶ δὲ καὶ πολυδάπαν-
 οὶ προκαλοῦνται ἐκ τούτου ἐπιβοηθη-
 τικὰ περὶ κατατάσεως τῆς προθεσμίας
 αἰτήσεις καὶ τὸ ἐνστασιολόγιον τίθεται
 εἰς ἐνέργειαν, ἐνῶ ὅλα ταῦτα θὰ ἀπε-
 τρέποντο, ἂν ἐν τῇ ἀποφάσει ρητῶς διε-

κρίνετο ἡ ὑπ' αὐτῆς τασσομένη δικα-
 στικὴ προθεσμία τῆς ἐκ τοῦ νόμου λόγῳ
 ἀποστάσεως.

Εἶνε τοῦτο μεγάλη ἀξίωσις, ἢ, προϋ-
 ποθέτει ἰδρώτας δικαστικῶν καὶ παρα-
 γωρήσεις; Ἄν ὄχι, καὶ βεβαίως ὄχι,
 ἄς μᾶς ἀπολυτρώσωμεν ἐπὶ τέλους τὰ δι-
 καστήρια ἀπὸ περιπλοκᾶς ἀνευ λόγου,
 δεδομένου ὅτι ἀρκετὰ πολλὰ εἶνε αἱ
 κατ' ἀνάγκην ἐν πάσῃ δίκῃ περιπλοκαί.

Δέξασθε κλπ.
Ὁ ἀναγνώστης σας

Εἰσπράξεις Δικηγορικῶν Συλλόγων.

Φίλοι συνάδελφοι

ὑπὸ τὸν ἐρωτήματός θετῶ ἐν ζή-
 τημα. Δύναται ὁ Δικηγορικὸς Σύλλογος,
 κατὰ τὸ ἄρθρον 38 τοῦ νόμου, νὰ εἰσ-
 πράττῃ ἀπ' εὐθείας τὰς εἰσφοράς τῶν
 μελῶν, τὰ πρόστιμα καὶ τὰ κατὰ τὸ
 ἄρθρον 30 προκαταβληθέντα ὑπ' αὐτοῦ
 ἔξοδα; Νομίζω, ναί. Διότι κατὰ τὸ
 ἄρθρον τοῦτο 38 εἰσπράττονται ὑπὸ
 τοῦ Δημοσίου Ταμείου, ἀλλὰ ἐπὶ τῇ
 βάρει καταλόγου ἀποστελλομένου πρὸς
 τὸν ἀρμόδιον ἐπαρχιακὸν ταμίαν ὑπὸ
 τοῦ ταμίου τοῦ Συλλόγου. Ἐὰν ἐπο-
 μένως ὁ ταμίαις τοῦ Συλλόγου προβῇ
 εἰς τὴν εἰσπράξιν, δὲν ἔχει παρὰ νὰ
 μὴ στείλῃ τὸν κατάλογον πρὸς τὸν ἀρ-
 μόδιον ἐπαρχιακὸν ταμίαν. Τὸ πρᾶγμα
 δὲν βλέπομεν ποῦ δύναται νὰ προσ-
 κρούσῃ. Ἡ τοιαύτη δὲ εἰσπράξις ἐνε-
 ργουμένη ὑπὸ τῶν ταμιῶν τῶν Συλλό-
 γων καὶ εὐχεστεστὰ θὰ εἶνε ἐνεργου-
 μένη βαθμυδῶν καὶ κατ' ὀλίγον, οὐχὶ δὲ
 ἀθρόως (καθ' ἐξομνησίαν) ὑπὸ τῶν τα-
 μιῶν τοῦ Δημοσίου κατὰ τὸ ρηθὲν ἄρ-
 θρον 38 τοῦ νόμου, καὶ ἀσφαλίζει ποσό-
 τητὰ τινὰ χρημάτων κατὰ πᾶσαν ἐπο-
 χὴν ἐν τῷ ταμείῳ τῶν Συλλόγων. Νο-
 μίζομεν δὲ, ὅτι καὶ οἱ δημόσιοι ταμίαι
 μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως θ' ἀκού-
 σωσι τὴν γνώμην ταύτην. Τέλος, δεόν
 νὰ μὴ λησμονῆται, ὅτι ἐπὶ τῶν εἰσ-
 πράξεων τούτων μόνον δικαιοῦχοι εἶνε
 οἱ Δικηγορικοὶ Σύλλογοι, ἀπέναντι τῶν
 ὁποίων ἐν πάσῃ περιπτώσει ὑπόλογοι
 εἶνε οἱ ταμίαι αὐτῶν.

Ποία εἶνε ἡ γνώμη σας;
 Μὲ ἀγάπην
Συνεργάτης σας.

Σημ. Δικ. Καὶ ἡμεῖς δὲν βλέπομεν ποῦ
 δύναται νὰ προσκρούσῃ ἡ γνώμη τοῦ συνερ-
 γάτου μας, καὶ φρονούμεν, ὅτι, ἂν ὄντως
 ἔλῃ σκοπιμότητα, δύναται ἀδιστάκτως νὰ
 τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν.

ΕΡΓΟΛΑΒΙΑ ΔΙΚΗΣ

Προκειμένου περὶ τῆς ἰσχύος τοῦ νέου
 περὶ δικηγορικῶν δικαιωμάτων νόμου,
 ἐτέθη ὑπὸ συζήτησιν τὸ ζήτημα ἂν ἡ
 ἀπαγόρευσις τῆς ἐργολαβίας δικῶν θεω-
 ρῆται δι' αὐτοῦ καταργημένη.

Πολλοὶ ἔγκριτοι συνάδελφοι καὶ πρὸ
 τῆς ἰσχύος τοῦ Νόμου τούτου, διὰ δια-
 φόρων διατριβῶν καταχωρηθεισῶν πρὸ
 ἔτους περίπου εἰς τὰς στήλας τῆς «Δι-
 καιοσύνης» ὑπὸ τὸν τίτλον «Ζητήματα
 ζωτικά», ἐκηρύχθησαν ἀπροκλύπτως
 ὑπέρμαχοι τῆς περὶ ἐργολαβίας δίκης
 συμβάσεως, στηριζόμενοι εἰς τὸ κύρος
 πάσης συμβάσεως προερχομένης ἐκ τῆς
 ἐλευθέρως βουλήσεως τῶν συμβαλλομέ-
 νων. Ἦδη δὲ, μετὰ τὴν ψήφισιν τοῦ
 περὶ δικηγορικῶν δικαιωμάτων Νόμου,
 καὶ διαπρεπεῖς τῶν δικονομικῶν κανό-
 νων ἐρμηνευταί, κηρύσσονται ὑπερ τῆς
 ἰσχύος τῆς περὶ ἐργολαβίας δίκης συ-
 βάσεως.

Μὲ ὅλην τὴν ἀπεριόριστον ὑπόληψιν,
 ἢν ἔχομεν πρὸς αὐτούς, ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ
 νὰ ἐκφέρωμεν ἀντίθετον περὶ τοῦ ζητή-
 ματος τούτου γνώμην.

Δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τὴν δικη-
 γορικὴν ἀμοιβὴν μὲ τὴν περὶ ἐργολα-
 βίας δίκης σύμβασιν. Ἡ ἀμοιβὴ εἶνε χρη-
 ματικὴ παροχὴ τοῦ πελάτου πρὸς τὸν
 πληρεξούσιον αὐτοῦ δικηγόρον, ἀνάλο-
 γος πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ ἐρ-
 γασίαν, ἢν πρόκειται νὰ καταβάλῃ διὰ
 τὴν περάτωσιν τῆς δίκης. Ταύτην ἐκα-

νόμιζε μέχρι τοῦδε τὸ Β. Δ. τῆς 8 Μαΐου
 1835, καὶ τὰ ἄρθρ. 144, 145 καὶ 150
 τοῦ ὄργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, ἅτινα
 εὐλόγως καταργήθησαν. Ὁ νέος περὶ
 δικηγορικῶν δικαιωμάτων νόμος ἀφήνει
 τὸν προσδιορισμὸν τῆς δικηγορικῆς ἀμοι-
 βῆς εἰς τὸν Πρόεδρον ἢ τὸν Εἰρηνοδίκην
 τοῦ οἰκείου Δικαστηρίου, καὶ κατ' ἐφε-
 σιν εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ Δικαστήριον, τὸ
 ὁποῖον κανονίζει αὐτὴν ἀναλόγως τοῦ
 μεγέθους τῆς δίκης, καὶ τῆς σπουδαί-
 οτητος τῆς παρασχεθείσης ἐπιστημονικῆς
 δι' αὐτὴν ἐργασίας.

Ἡ ἐργολαβία ὅμως τῆς δίκης εἶνε
 συμφωνία μεταξὺ δικηγόρου καὶ τοῦ πε-
 λάτου τοῦ νὰ ἦναι κύριος ὁ δικηγόρος
 μέρους, καὶ συνήθως τοῦ ἡμίσεως, τοῦ
 ἀντικειμένου τῆς δίκης, μετὰ τὴν αἰσίαν
 ἀποπεράτωσιν αὐτῆς. Ἡ τοιαύτη σύμ-
 βασις δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἐκ-
 χῶρησις ἀπαιτήσεως, καὶ ὡς τοιαύτη
 δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένη τῆς ἐφαρμογῆς
 τοῦ Ἀναστασιανοῦ Νόμου. Κατὰ συνέ-
 πειαν οὐδαμῶτε καὶ ἂν ἦναι ἡ ἐργο-
 λαβικῶς συμφωνηθεῖσα παραχώρησις,
 αὕτη θὰ ἦναι ἰσχυρὰ μόνον διὰ τὸ πραγ-
 ματικὸν ἀντίτιμον τῆς ἐκχώρησεως, του-
 τέστι διὰ τὸ ποσὸν τῆς δικαίας πλη-
 ρωμῆς τῆς παρασχεθείσης ἐπιστημονι-
 κῆς ἐργασίας τοῦ δικηγόρου, διὰ δὲ τὸ
 ἐπὶ πλέον ταύτης ποσὸν ἢ σύμβασις τῆς
 ἐργολαβίας τῆς δίκης εἶναι ἄκυρος καὶ
 ἀνίσχυρος.

Ἡ ἀπαγόρευσις τῆς ἐργολαβίας δίκης
 ἀναγράφεται ἀριθμητικῶς εἰς τὸ ἐν ἰσχύϊ
 παρ' ἡμῖν Ῥωμαϊκὸν καὶ Βυζαντινὸν Δί-
 καιον. Αἱ σχετικαὶ τοῦ Δικαίου τούτου
 διατάξεις οὐδὲνως συμπεριελήφθησαν
 εἰς τὰ καταργηθέντα ἄρθρα 144, 145
 καὶ 150 τοῦ ὄργανισμοῦ τῶν Δικαστη-
 ρίων. Τὸ ἄρθρ. 144 ἀναγράφει ἀπλῶς
 τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ δικηγόρου νὰ ση-
 μειῖ τὴν ποσότητα τῶν τελῶν τῆς δι-
 κῆς καὶ τῶν δικαιωμάτων του κατὰ τὸ
 Β. Δ. τοῦ 1835, καὶ νὰ διδῇ ἐξόφλησιν
 τῆς ἀντιμισθίας του. Τὸ ἄρθρ. 145 ἀπα-
 γορεύει εἰς τοὺς δικηγόρους νὰ συμφω-
 νῶσι πρὸς βλάβην τῶν διαδίκων περὶ
 ἀντιμισθίας ἐκτὸς τοῦ νομίμου τέλους ἢ
 δικαιώματος. Τὸ δὲ ἄρθρον 150 ἀφορᾷ
 τὴν τήρησιν δικηγορικῶν βιβλίων. Διὰ
 τῆς καταργήσεως τῶν ἄρθρων τούτων
 καταργεῖται ἀπλῶς ἡ ἀπαγόρευσις τῆς
 δικηγορικῆς ἀντιμισθίας πέραν τῶν δι-
 καιωμάτων ἅτινα ἀναγράφει τὸ Β. Δ.
 τοῦ 1835. Οὐδὲνως ὅμως γίνεται μνεῖα
 ἐν τῷ νέῳ Νόμῳ περὶ καταργήσεως τῆς
 ἀπαγορεύσεως τῆς ἐργολαβίας δίκης, ἢν
 ἀναγράφει τὸ Ῥωμ. Βυζ. Δίκαιον, καὶ
 ἥτις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς δικη-
 γορικὴ ἀντιμισθία.

Εἶναι λοιπὸν πλάνη νὰ θεωρησῆ τις
 ὡς καταργημένην τὴν ἀπαγορευτικὴν
 διάταξιν περὶ ἐργολαβίας δίκης διὰ τῆς
 καταργήσεως τῶν μνησθέντων ἄρθρων
 τοῦ ὄργαν. τῶν Δικαστηρίων, ἀφοῦ μά-
 λιστα προκειμένου περὶ οὐσιώδους δια-
 τάξεως τοῦ Ἀστικοῦ ἡμῶν Δικαίου δὲν
 γίνεται ρητὴ μνεῖα τῆς καταργήσεως
 αὐτῆς ἐν τῷ νεωτέρῳ Νόμῳ.

Ὅθεν ἡ σύμβασις περὶ ἐργολαβίας
 δίκης εἶνε παράνομος, ὡς ἀντιβάνουσα
 προφανῶς εἰς τὸ παρ' ἡμῖν ἰσχύον Ἀ-
 στικὸν Δίκαιον.

Ἄλλ' ἡ τοιαύτη σύμβασις εἶναι καὶ
 ἄκυρος, οὐ μόνον ἐφ' ὅσον ἔχει ἐφαρμο-
 γὴν ὁ Ἀναστασιανὸς Νόμος, περὶ οὗ ἐ-
 μνήσθημεν ἀνωτέρω, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀντι-
 βάνουσα εἰς τὰ ἕθη. Ἡ συμφωνία τοῦ
 νὰ γείνη ὁ δικηγόρος κύριος μεγάλου μέρ-
 ος τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης μετὰ
 τὴν αἰσίαν ἀποπεράτωσιν αὐτῆς, καὶ νὰ
 ἀρκερῇ ἀπὸ τῶν πελάτην του ἀντικεί-
 μων, ἀπέναντι ἐπιστημονικῆς ἐργασίας
 500 ἢ 1000 δραχμῶν, εἶναι κερδοσκο-
 πικὴ ἐπιχείρησις τοῦ χειρίστου εἶδους!
 Εἶναι τι πλέον. Εἶναι κλοπὴ διὰ τῆς
 μεθόδου τῆς ἐλευθέρως συμβάσεως!
 Ὡς τοιαύτη δὲ ἀντιβάνει εἰς τὴν ἐπι-
 στημονικὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ δικηγόρου
 καὶ εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν καὶ ἐπαγγελ-
 ματικὸν ὄρκον αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς
 ἀρχὰς τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ἠθικῆς.

Ἡ ἰδέα τοῦ πλουτισμοῦ ἐπηρεάζει
 ἐνίοτε τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν, καὶ

δίδει ασθενή τινα επιχειρήματα προς υποστήριξιν της περι εργαλαβίας δικης συμβάσεως. Αλλά ποία θα ήναι η θέσις του επιστήμονος δικηγόρου μετά την καθιέρωσιν της ισχύος αυτής; Θα καταρτίσθω τον δικηγόρον εκ του ύψους της επιστημονικής αυτού περιωπής, και θα τον μεταβάλω εις διάδικον, όστις κατά τον άγωνά της δικης του θα υποδουλιζήται από την εμπάθειαν και από το συμφέρον παντός διαδίκου. Ένεκα δε του μεγάλου συμφέροντος αυτού εκ της εκβάσεως της δικης είνε αμφίβολον αν θα έχη την δύναμιν να σταματήσθω απέναντι παρεκτροπών κατά την διαδικασίαν, αίτινες τείνουσι προς εξασφάλισιν του αίσιου αυτής αποτελέσματος.

Τοιουτοτρόπως είνε ένδεχόμενον να εισαχθί το συμφέρον, ή διαφθορά και ή εμπάθεια εις τον δικηγορικόν κόσμον, και τότε πρέπει να καταργήσωμεν την λατρείαν της Θέμιδος, και να ανακηρύξωμεν την λατρείαν του Έρμου, όστις παρά τοις αρχαίοις ήμων προγόνοις ήτο ό θεός των κερδοσκόπων αλλά και των κλεπτών.

Χαλκίς 24 Μαρτίου 1909

Α.Λ.Ξ. Ι. Οικονόμου

Αι στήλαι της «Δικαιοσύνης»
είνε εις την διάθεσιν παντός δικηγόρου, δικαστού ή άλλου δικαστικού προσώπου, εύρισκομένου εις την ανάγκην ή επιθυμούντος να ανακινήσθω πάλιν εν γένει ζήτημα σχετιζόμενον με την άπονομήν του δικαίου.

Άληθώς το 15ον άρθρον του Έκτελεστικού Διατάγματος λέγει: «Εκ των πρώτων καθηκόντων του πρώτου Διοικητικού Συμβουλίου εσται ή συνταξις του κατά το άρθρον 4 § 2 του νόμου έσωτερικού κκονοισμού.» Αλλ' ή § 2 του άρθρου 4 του νόμου έχει ούτω: «Δι' έσωτερικού κκονοισμού, ΨΗΦΙΖΟΜΕΝΟΥ ΥΠΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ και έγκρινομένου υπό του έπι της Δικαιοσύνης Υπουργού, όρίζονται εν ταίς λεπτομερείαις κλπ.»

Διέρρηξε τους τόλους του γραφείου του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών ή δευτή έρις μεταξύ των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου, προκειμένου περι των προσηκουσών διατάξεων του Έσωτερικού Κανονισμού. Έρις ουχι μόνον έντελώς άσκοπος, αλλά και καθ' όλοκληρίαν άδικαιολόγητος, διότι ουχι μόνον δέν δύνανται να έχωσιν όριστικήτά τινα τά μεταξύ αυτών συζητούμενα, αλλά και δέν δικαιούνται ν' αξιώσθωσιν όριστικότητα, χωρίς να παραγωνίρωσιν τά εκ της διατάξεως του νόμου καθήκοντά των.

Τό δικαίωμα έπι τοιούτων ή τοιούτων διατάξεων του Έσωτερικού Κανονισμού άνήκει όλόκληρον εις τον Σύλλογον, υποκειόμενον μόνον εις την έγκρισιν του έπι της Δικαιοσύνης Υπουργείου. Τό Διοικητικόν Συμβούλιον έτάχθη υπό του Έκτελεστικού Διατάγματος άπλους εισήγησις και μέχρι τούτου έκτείνεται τό δικαίωμα, τό καθήκον μάλλον αυτού. Έκαστον των μελών αυτού τάς ίδίας του γνώμας δύνανται, και δικαιούται να ανακοινώσθω και αναπτύξθω προς τον Σύλλογον, απέναντι του όποιου όφείλει ουχι μόνον εκ του νόμου υποταγήν. Πέραν τούτου έπιμονή θα παρείχε παράδειγμα ουχι μόνον υπό του νόμου απαγορευόμενον και κατακρητέον.

Ευχόμεθα, ίνα υπάρχη εις τάς άνωτέρω γραμμάς ή υπερβολή. Παρακαλούμεν, να μη παρατηρηθί ή υπερβολή εις την αντίληψιν περι της υπό του Συλλόγου αναπεθείσης έντολής, ήτις, τουλάχιστον εν προκειμένω, έχει τώσον σαφώς διαγεγραμμένα τά όρια, ώστε να καθιστά άδικαιολόγητον τον και μίαν στιγμήν διανοηθέντα ν' άποσεισθω αυτήν, έξηγήσας άλλως δθθεν τό βάρος και την έκτασιν αυτής.

Εις άλλην στήλην δημοσιεύομεν τον πρώτον κατάλογον των προς ένίσχυσιν του ταμείου του δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών εισφορών, όπως όνομάσθησαν αι εισφοραί δι' ών σκοπεύεται αποκλειστικώς ή ίδρυσις έντευκτηρίου. Όμολογοϋμεν, ότι μικροτέραν άνεμένομεν προθυμίαν εκ μέρους των κ. κ. δικηγόρων, ακριβώς δε ένεκα της προδιαθέσεως ήμων ταύτης χαρακτηρίζομεν τό φαινόμενον εις άκρον ευόκνον, όχι διότι τό ταμειον του Συλλόγου έπλουτίσθη ήδη ή θα πλουτισθί με τούτο ή εκείνο τό μικρότερον ή μεγαλύτερον χρηματικόν ποσόν, αλλά διότι ή τοιούτου είδους αυθόρμητος συμμετοχή μυρτυρεί άρκετά ένδεικτικώς περι του ένδιαφέροντος όπερ άνεπτύχθη μεταξύ των δικηγόρων υπέρ του Συλλόγου των και της αξιοπρεπούς τούτου παραστάσεως. Έντεϋθεν όμως και τό έρώτημα: Τό ένδιαφέρον τούτο, δια την μόρφωσιν του όποιου συνετέλεσεν ουκ όλίγον και ό πρόχειρος ένθουσιασμός της στιγμής, υπάρχουν πιθανότητες να συντηρηθί άμείωτον και εν τω μέλλοντι; Η εξ αναλόγων περιπτώσεων πείρα, ή εκάστοτε σταθερώς παραγομένη εκ των προκαλουμένων πατριωτικών εισφορών, μάς διδάσκει περι του έναντίου, είμεθα βέβαιοι δε ότι και οι διευθνοντες τά του Συλλόγου, κάτοχοι και αυτοί της πείρας ταύτης, θα έργασθών μεν έπι του παρόντος πάση δυνάμει προς εξόγκωσιν του εκ των έκουσίων τούτων εισφορών ποσού, όπως δι' αυτού έξηγηρηθηδών έπαρκέστερον αι πρώται του Συλλόγου ανάγκαι, θα μεριμνήσουν όμως συγχρόνως και προς άνεύρεσιν θετικωτέρου και παγιωτέρου πόρου δια τό μέλλον.

Έν πάση περιπτώσει, άναγκινώσθω τις τον εν λόγω κατάλογον των εισφορών, δέν πρέπει να παρίδθω την προφανή δυσαναλογίαν, ήτις

Τό δυνάτιον προβάλλει μεταξύ του αριθμού των συνεισνεγκνόντων και του συλλεχθέντος ποσού. Διά να είμεθα δε μάλλον σαφείς, άποκαλύπτως παρατηρούμεν, ότι ό ένθουσιασμός, ό μεταξύ των εκάτον περίπου δικηγόρων του καταλόγου άναπτύχθεις, προτιμότερον θα ήτο ν' άνεπτύσσετο εις κυκλον ευρύτερον, έστω και με χρηματικάς θυσίας, μικροτέρας, διότι πάλιν όπερ ό Σύλλογος έπιδιώκει ή έπιτυγχάνει, άπόλυτος ύφίσταται ανάγκη να παριστάται ως τό αποτέλεσμα της συνεργασίας και των προσπαθειών άπάντων εις δυνατόν. Έπομένως εν είδος εισφορών, κατά τό γνωστόν σύστημα του διλήπτου, θα ήτο δι' ήμās ένθαρρυντικώτερον, και αν ακόμη τό εις ποσόν αποτέλεσμα υπετίθετο μικρότερον εις την εργασίαν δε ταύτην προτρέπομεν τους αποτελοϋντας την έπιτροπήν, εις ους πολλοί όμολογουμένως όφείλονται χάριτες.

Έν τή προτάσει, ήν υπέβαλε προς τό Συμβούλιον των Πλημμελειοδικών ό Εισαγγελεύς κ. Σπηλιάδης έπι της υποθέσεως Τρύφου, πα-

Εξ άφορηής ρεισέφρυσε και ή άμιάν όφράσεως κύλυθος περίοδος: «Και άφού τοιαύτη διατρνεϋται πεποιθήσις εν τή δικαιοσύνη του κατηγορούμενου (Σ. Δ. Δηλαδθ ότι ή παθοϋσα είνε θυγάτηρ της πενθεράς του κατηγορουμένου κ. Ένριξεν) πώς θέλουσι να συζητήσωμεν αν ότι τό δικηγορικόν τούτο έπιχείρημα (Σ. Δ. Ότι δηλ. δέν είνε θυγάτηρ αυτής) άποκρούει την γνώμην, ότι και ή ιδέα της κληρονομίας υπήρξεν εν των έλαττηριων του έγκλημάτος; Μήπως νομίζουσιν, ότι ή κεφαλή του Τρύφου έχώ-

ρει άλλας τάς στρεφούσικους ένστάσεις, αίτινες δύνανται να γεννηθώσιν εις δικηγορικόν κεφαλήν και δέν έπίστευεν ούτος, ότι ή μητηρ κληρονομεί τό τέκνον...»

Μία τοιαύτη φρασεολογία έσχυλιάζετο ζωηρώς και έθεωρείτο ως άπτομένη ουχι πλέον του δικηγόρου του παρισταμένου ως συνηγόρου της υποθέσεως, αλλά και της θέσεως καθόλου του δικηγόρου. Ημεις, γνωρίζοντες καλώς ότι τον κ. Σπηλιάδην διακρίνει ιδιόζουσα άβρότης, άφ' έτέρου δε βεβαιωθέντες, ότι ό κ. συνηγόρος ουδόλως ήμφισβήτησε δια των υπομνημάτων αυτού, ότι ή παθοϋσα ήτο θυγάτηρ της κ. Ένριξεν, αλλά μόνον ήτήσθη, ίνα βεβαιωθί άνακριτικώς μεταξύ των υπάρχει κληρονομικόν δικαίωμα έπι της περιουσίας της παθοϋσας και αν έπι τούτων ήδύνατο να υπολογίξθω ό κατηγορούμενος, άφού διέκειτο εν τεταμέναις σχέσεσι προς αυτούς, δέν ήδυνάμεθα να πιστεύσωμεν ότι ό κ. Εισαγγελεύς ήδύνατο να έχθθω εις παραγνώρισιν προσώπων και πραγμάτων, ένομίσασθω δε, ότι πριν και ήμεις προέλθωμεν εις εξήγησιν των παρατεθεισών φράσεων, έπρεπε ν' άποταθώμεν δι' ενός των συνεργατών μας προς τον κ. Σπηλιάδην.

Ό κ. Σπηλιάδης είχε την καλωσύνην να πληροφορήσθω τον ήμέτερον συνεργάτην, ότι ουδαμώς δια της περιόδου αυτής της προτάσεως του έννοι τον δικηγόρον της υποθέσεως, ουδ' εις έλεγχον των σκέψεων των υπομνημάτων αυτού άνεφέρετο, άλλ' έννοι, ότι τοιαύτα έπιχειρήματα θα ήτο δυνατόν να προταθώσιν παρ' εκείνων, αίτινες ήθελον τυχόν διεκδικήσθω την κληρονομίαν της παθοϋσας, αν αύτη έφονεύετο ή απέθνησκεν, προσέθηκε δε ό κ. Εισαγγελεύς, ότι κατ' αρχήν δέν έπρεπε ν' άποδοθί διάφορος έννοια εις τάς φράσεις αυτές δυνάμενη να θίξθω τό δικηγορικόν έπαγγελμα, άφού ό ίδιος εκ των τάξεων των δικηγόρων προήλθε και έχει υπερέσθωσιν την άνάμνησιν της ύπηρεσίας του εν αύταις.

Τό έφ' ήμιν χαίρομεν, διότι έδόθη μία έτι ευκαιρία να δικαιώσθω ό κ. Σπηλιάδης την ιδιόζουσαν θέσιν, ήν έχει εν τω δικηγορικώ κόσμω, ούτω δε ήρθη πάλιν άφορμή παρεξηγήσεως.

ΜΕΡΙΚΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΙ ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΜΥΛΟΙ

Κατά πόσον ή κατωτέρω διήγησις, ήν έσχε την έμπνευσιν ή μάς άποστείλη ό έν Αμφίση δικηγόρος κ. Ξενοφ. Μαργέλος, έχει σχέσηιν τινά με τό γνωστόν έπεισόδιον του μεγάλου Φρειδερίκου, έναπόκειται να κρίνουν οι μέλλοντες να άναγνώσουν τά κατωτέρω.

Κύριε Συντάκτα

Θά ευαρεστηθί ή φίλη «Δικαιοσύνη» να καταχώρησθω τά κάτωθι λίαν χαρακτηριστικά δια την άπονομήν της δικαιοσύνης και δια την διεπούσαν διοίκησιν.

Ό Σίδνεϋ Μέρλιν έπεχείρησεν έντός του εις τό Γυμνάσιον Αμφίσης και τους λοιπούς ιδιοκτήτας του χωρίου Αύλακίου άνήκοντος λειβαδίου υπό τό όνομα «Λειβαδίον Αύλακίου» εις τάς μεταξύ της θέσεως Μαυρομανδύλας και του χωρίου Μεγάλης Βρύσεως γαιίας αυτού πράξεις δένδροφυτεύσεως χωρίς να έχη ποτέ ένασκήσει τοιοϋτο δικαίωμα έπι αυτού, εν ό τώ Γυμνάσιον και οι άλλοι ιδιοκτήται και οι προκλήτορες αυτών εξουσιάζουσι και νέμονται τό λειβαδίον αυτό από Τουρκοκρατίας, μετά δε τάς πράξεις ταύτας: ήζίου δια πράξεων δυναστικών, ένισχυομένου δικτυχώς και υπό χωροφυλάκων, να παύσωσιν οι μισθωται του λειβαδίου βύσκοντες τά ζώα των εις τάς άνωτέρω γαιίας, εν ό οϋτος είχε τό δικαίωμα μόνον έπι των έντός του λειβαδίου άγρών να σπείρθω τούτους δημητριακούς καρπούς έτος παρ' έτος κατά τό σύστημα της άγραναπαύσεως, ουδέποτε δε ένήσκησεν άλλω τι δικαίωμα, μη έχων τοιοϋτον, ουδέ και τά ζώα του αυτού ή των κληθέντων του

ήδύνατο να βοσκήσθωσιν εν τω λειβαδίω. Ένεκα των αυθαίρεστων αυτών του Μέρλιν ήγήθη παρὰ του Γυμνασίου και των άλλων ιδιοκτητών του λειβαδίου άγωγή περι προσωρινών μέτρων ένώπιον του Είρηνοδικείου Λαμίας, και γενομένης έφείσεως κατά της άποφάσεως του Είρηνοδικείου, διαταξάσθω; άποδείξει, πριν ή έξετασθώσιν και όλοι οι μάρτυρες του Γυμνασίου και των άλλων συνιδιοκτητών, προς μεταρρύθμισιν των ταχθέντων θεμάτων, τό Πρωτοδικειον κατ' έφεσιν δικάζον, προέβη εις την έκτίμησιν των διεξαχθεισών άποδείξεων, και έξέδοτο την ύπ' αριθ. 305 (1907) άπόφασιν του τή εισήγησει του Προέδρου Ανωτων Γεωργίου, οϋσαν έρημην μόνον ως προς τό Γυμνάσιον, εν ή σκεπτεται ως εξής: «Έπειδή εκ της μελέτης των παρὰ των διαδίκων μερών προσκομιζομένων ήδε δημοσίων έγγραφών και μισθωτηριών συμβολαίων άγοραπωλησίας κλπ. και των κατατεθειμένων παρὰ των μέχρι τούδε έξετασθέντων νομίμως μαρτύρων άποδείξεως και άνταποδείξεως, εκτιμωμένων άμοτέρων των άποδεικτικών τούτων μέσων εν λογική προς άλληλα και των δια έγγραφών προτάσεων των διαδίκων μερών υποβληομένων άμοιδικών ισχυρισμών, άποδεικτών δε κατά τό διατακτικόν της εκκαλουμένης άποφάσεως, έφ' όσον δέν μεταρρυθμίζεσθω, τό Δικαστήριον τούτο προάγεται εις τά εξής συμπεράσματα: άφ' ενός οι ένάγοντες άπέδειξαν έπαρκώς τους ισχυρισμούς των, ότι έπι των έπιδίκων γαιών ήσκον την οίονει νομήν της προσωπικής δουλείας βοσκής θρεμμάτων κατά τάς χειμερινάς και θερινάς περιόδους έπι των άσκεπών γαιών έπι των έπιδίκων, κατά τάς άγραναπαύσεις δε έπι των καλλιεργησίμων τοιούτων άνεπιλήπτως και καλή τή πίστει, και ότι ό έναγόμενος παρεκώλυσε την εν τοις έπιδίκωις έϊσοδον των ποιμνίων των μισθωτών αυτών, μη πειθομένων δε τούτων να ένδώσωσιν εις τούτο και έπιχειρούμεν να εισαγγώσωσιν ταύτα εν αύτοις αυτοδυνάμως, έπίκειται του λόγου τούτου ένεκα κίνδυνος συγκρούσεων και βιαιοπραγιών». Μετά την σκέψιν ταύτην της άποφάσεως ουδέν άλλο υπολείπεται ή να περιμείνη τις την παραδοχήν της άγωγής και την λήψιν των προσωρινών μέτρων, άλλ' ό πύργος αυτός έδει να έξαφανισθί, και έπεβάλλετο άπαντα τά εν τή ρηθείση σκέψει εκτιθέμενα πραγματικά περιστατικά, ήτις και κατά την άπόφασιν αυτην άπεδείχθησαν, να μεταβληθώσιν εις νυκτερινά φιντάσματα, πρό των όποιων προτροπάδην έπρεπε να φύγωσιν οι ιδιοκτήται, έγκαταλείποντες πάλιν, ότι είχαν εις τούτο ή άποφασίς έδειχθί ικανή, και προκρίνει εν τή άμείσεως έπομένη σκέψει σκεπτομένη ως εξής: «Έπειδή ό έναγόμενος κατέστησε σφόδρα πιθανούς τους ισχυρισμούς του, ότι αι δια του μισθωτου αυτού Ι. Παπαδοπούλου, ένεργούντος έντολήν αυτού κατά τά έτη 1905 και 1906 γενομένοι εκχερσώσεις άσκεπών γαιών και έμφυτεύσεις τούτων δια κλημάτων, έλακοδένδρων και άμυγδαλεών, άνεπιλήπτως, δηλονότι ουτε βίρα ουτε λάθρα ουτε παρακλήσει έγένοντο, και ότι κατά την εν τοις χωρίοις Μεγάλης Βρύσεως, Σαχρουσκαλή και Αύλακίου του Δήμου Λαμίων από μακροϋ κρατήσασαν κοινήν συνειδήσιν και άσκηθείσαν αυτόθι εν πολυχρονίω, μακρά και άδικαίεπτω άσκήσει, άμα ως καλλιεργηθώσιν αι τώως άσκεπείς γαιαι, έστω και φυτευόμεναι δια φυτειών ή δένδρων, άπόλλυται πάλιν δικαίωμα των κεκτημένων δουλείαν βοσκής θρεμμάτων και ποιμνίων εν αυτοις, έξηρητημένης εις τό έφεξής εκ της αυτοβούλου δηλώσεως και άνοχής των έμφυτειών τούτων ιδιοκτημόνων, άρχ δέον προς μόρφωσιν πλήρους δικαστικής πεποιθήσεως να έπιβληθί τω έννομομένω άναπληρωτικός όρκος». Ένταϋθα παρατηρούμεν, ότι ή άπόφασίς εν τή πρώτη σκέψει αυτης χαρακτηρίζει τό δικαίωμα έπι του χόρτου ως προσωπιήν δουλείαν βοσκής θρεμμάτων, εν άλλη δε προηγούμενη σκέψει αυτης δέχεται την

προσωπική αυτή δουλεία ως κληρονομητήν και μεταβιβάσιμον, αποδειχθείσαν ως τοιαύτην. Ο Οικονομίδης εν γνωμοδοτήσει του περι του δικαίωματος λειβαδίου, ως εν προκειμένω, δέχεται, ότι το δικαίωμα τούτο είναι δικαίωμα εμπράγματος ούτε δουλείας, ούτε έμφυτεύσεως ούτε έπιφανείας χαρακτηριστικά φέρον, άλλ' ιδιοκτησίας και αυτό, ως είναι ή ιδιοκτησία και του μεταλλείου, παραπέμπει δε εν τή γνωμοδοτήσει του και εις τὰ Στοιχεία αυτού επί του 'Αστυκού Δικαίου, εν ή άλλοι νομομαθείς ως ο κ. Γω. Εύταξίας και ο κ. Αντώνιος Μομφεράτος εν γνωμοδοτήσασιν αυτών αποφαινόνται, ότι οι έχοντες το δικαίωμα επί του χόρτου είναι οι αληθείς κύριοι επί τής γής, οι δε καλλιεργηταί έχουσι απλώς δικαίωμα επί αλλοτρίου πράγματος εμπράγματος, αλλά και περιωρισμένον, ο δε 'Αρειος Πάγος εν αποφάσει 193 (1867) έδέχθη, ότι το δικαίωμα τούτο είναι τι ιδιόζον και διάφορον όλως τής δουλείας βοσκής εν τούτοις και διά του χαρακτηρισμοϋ, ον δίδει ή ειρημένη απόφασις του Πρωτοδικείου Λαμίας, υπάρχει εν δικαίωμα προσωπικής δουλείας βοσκής θρεμμάτων κληρονομητόν και μεταβιβάσιμον, άλλ' έρχεται κατόπιν να μάς ειπή, ότι το υπάρχον αυτό δικαίωμα, όπερ ενήσχηον το Γυμνάσιον και οι λοιποί ιδιοκτήται ανεπιλήπτως και καλή τή πίστει κατά την απόφασιν αυτήν από έβδομηκονταετίας και πλέον, έκμισθούντες το λειβαδίον και απολαμβάνοντες πλέον των είκοσι πέντε χιλιάδων δραχμών έτησίως, μολοντί είναι δικαίωμα, εν τούτοις πάλιν δεν είναι δικαίωμα αυτός είναι ο λογικός συνειρμός τής αποφάσεως, ακατάληπτος εις τους κοινούς των βροτών, καταληγούσης εν τή σκοτοδίη αυτή να επιβάλη και όρκον αναπληρωτικόν εις τον έναγόμενον επί τής άρνήσεως τής άγωγής κατά άγνωστον δικονομικόν κανόνα. Πληροφορούνται δε ούτω και το Γυμνάσιον και οι λοιποί ιδιοκτήται, ότι κατά άόρατον εις αυτούς δύναμιν δεν υπάρχει δικαίωμα εκεί, ένθα υπάρχει, και ότι εκείνα, τὰ όποια απέλαμβανον από έβδομηκονταετίας και πλέον εκ του λειβαδίου των είναι μόνον χρυσά ύνειρα, τὰ όποια διαλύονται υπό το σκήπτρον του Μέρλιν. Το Γυμνάσιον όμως είχε δικασθή έρήμην διά τής εν λόγω αποφάσεως και ανέκοψε ταύτην και επί τή βάσει τής άνακοπής αυτής έξεδόθη έτέρα απόφασις, ής αι σκέψεις επί τής ουσίας έχουσι ως εξής: «Επειδή εκ των υπό των διαδίκων προσκομισθέντων συμβολαιογραφικων έγγραφων και των εξετασθέντων εκάτερωθεν μαρτύρων αποδείξεως και ανταποδείξεως και βεβαιούται και αποδεικνύεται, ότι το μέν άνακόπτον εκκαλούν έναγον Γυμνάσιον 'Αμφίσης την 20ήν Μαΐου 1906 είχε την τελευταίαν ανεπίληπτον και ήσυχον νομήν επί τής επιδίκου εκτάσεως των εν τή κλήσει αναφερομένων γαιων, όπως κατά τον χρόνον τής άγρωναπαύσεως βόσκη διά θρεμμάτων μόνον το επί ταύτης φυόμενον χόρτον, και συνεπώς λόγω τής νομής ταύτης είτε ήθελε θεωρηθή κατά την μειοψηφούσαν του Δικαστηρίου γνώμη, ότι υφίσταται μεταξύ των διαδίκων ή επί των γαιων νομή εκ δικαίωματος συνιδιοκτησίας, όριζομένης διά συμμετοχής των δικαιούχων εν τή συννομή του αυτού πράγματος κατά ποιότητα ή και χρόνον, είτε κατά την πλειοψηφούσαν γνώμη ήθελε χαρακτηρισθή ή μέν του άνακόπτοντος εκκαλούντος έναγοντος νομή ως οίονει νομή δουλείας βοσκής, ήτοι οίονει νομή καρπέσεως του εκ τής επιδίκου εκτάσεως φυόμενου χόρτου, ή δε του καθ' ου ή άνακοπή έφεσιβλήτου έναγομένου νομή, ως νομή κυρία, ήδύνατο και έδικαιούτο ούτος να επιχειρήση και είδος καλλιεργείας και ενεργήση πᾶσαν πράξιν αυτής έστω και διά φυτεύσεως: έτι δένδρων, άρχει μόνον εκ του χρόνου και του τρόπου τής φυτεύσεως, και του είδους του φυτεύματος το άνακόπτον εκκαλούν Γυμνάσιον 'Αμ-

φίσης να μη εμποδίζηται από του να ποιηται κατά τον χρόνον τής άγρωναπαύσεως χρῆσιν των επιδίκων γαιων διά τής βοσκής θρεμμάτων (ζώων) εν αυταις, κατ' ακολουθίαν ή εν τή κλήσει άναφερομένη ως μελετωμένη έμφυτεύσις άμυγδαλεων δεν αποτελεί διατάρξιν νομής και συνεπώς ή εκ τής αυτής ιστορικῆς βάσεως κλήσις, κατὰ τούτο δεν είναι νόμιμος, διότι διά την έγερσιν τής περι διαταράξεως άγωγής, άπαιτείται διατάρξις και ουχι μέλλουσα τοιαύτη, διαταράξεως ύπαρχούσης, ότε ενεργείται ή έμφυτεύσις ούτως, ώστε ο εις βοσκήν δικαιούμενος εμποδίζεται όσάκις βούλεται να ποιήση χρῆσιν του δικαίωματός του τούτου. Επειδή εκ του συνόλου των προσκομισθεισων αποδείξεων έβεβαιώθη άρκούντως και άπεδείχθη, ότι ο καθ' ου ή άνακοπή έφεσιβλήτος έναγομενος την 20 Μαΐου 1906 ήμπόδισε τους μισθωτάς του άνακόπτοντος εκκαλούντος έναγοντος από του να βόσκωσι τὰ θρέμματα (ζώα) των επί των επιδίκων γαιων και ότι επίκεινται εκ τής τοιαύτης πράξεως συγκρούσει και διαπληκτισμοί, ή δε τοιαύτη τούτου πράξις έφ' οίκαδήποτε προθέσει γενομένη άποτελεί διατάρξιν τής νομής εκείνου, και συνεπώς έδει να γείνη δεκτή ή τούτου κλήσις κατά τούτο μόνον και να διαταχθώσι τὰ προσήκοντα διά πᾶσαν νέαν παρεμπόδισιν τής βοσκῆς μέτρων, πλην κατά την πλειοψηφούσαν γνώμη του Δικαστηρίου αποδεικνύοντι μέν, ότι έγένετο παρεμπόδισις τής βοσκῆς, πρόσκαιρος όμως και στιγμιαία, ουχι πρόσ παρεμπόδισιν τής χρήσεως τής νομής τής δουλείας βοσκῆς, αλλά προς ένασκησιν έμφυτεύσεως, ήν έδικαιούτο ενεργήσαι, και έπομένως δεν έγένετο διατάρξις τής νομής του εκκαλούντος έναγοντος, κατ' ακολουθίαν άπορριπτέα ή υπό συζήτησιν κλήσις ως μη βάσιμος.» 'Ενταύθα παρατηρούμεν, ότι εις την κατ' άνακοπήν του Γυμνασίου απόφασιν ταύτην έλαβε μέρος έτερος δικαστής ο κ. Προκόπιος Κολλύβας, όστις και έμειοψήφισεν ούτω δε κατά την πλειοψηφίαν τής αποφάσεως ταύτης ο Μέρλιν, όστις ούδε εν δένδρον είχε φυτεύσει ποτέ επί του επιδίκου λειβαδίου και όστις απέκλειετο εκ των ιδιοκτητών του λειβαδίου να βόσκη ζώα του και είχε μόνον το δικαίωμα τής σποράς δημητριακων κερπών έτος παρ' έτος κατά το σύστημα τής άγρωναπαύσεως παρουσιάζεσθαι ήδη με την άόρατον εις τους ιδιοκτήτας δύναμιν του να δύναται να ενεργή φυτείας δένδρων και κατά την πλειοψηφίαν ή παρεμπόδισις τής βοσκῆς διά τής ενεργείας προς έμφυτεύσιν είναι πρόσκαιρος και στιγμιαία και έπομένως δεν έγένετο διατάρξις τής νομής: ο έχων νομήν άς έννοήση, ότε δε έξεδόθη ή ειρημένη υπ' αριθ. 305 απόφασις, καθ' ής το Γυμνάσιον είχε κάμει άνακοπήν, ήτις και διετέλει εκκρεμής, ο Εισαγγελέυς των εν Λαμιά Πρωτοδικων Στεφανάκος επί άναφοράς του Γυμνασίου, όπως προστατευθή εις την νομήν του επί του επιδίκου λειβαδίου έπεμφε ταύτην εις την εν Λαμιά άστυνομικήν άρχήν με την διαταγήν, όπως προστατευθή ο Μέρλιν, επί τῶ λόγῳ, ότι δύναται να εκτελεσθή ή έρήμην απόφασις ως προσωρινώς εκτελεστή, καιτοι έγένετο άνακοπή: ο δε Διευθυντής τής άστυνομίας εις τας παραστάσεις του πληρεξουσίου του Γυμνασίου κ. Στελούδη δικηγόρου απήντησεν, ότι θα υποβάλη την άναφοράν μετά τής διαταγῆς του Εισαγγελέως εις το ύπουργείον και θα ζητήση την γνώμη του. 'Εάν υπέβαλε ταύτην δεν γνωρίζομεν, το Γυμνάσιον όμως απέβληθη και διά στρατιωτικῆς δυνάμεως εκ του επιδίκου λειβαδίου, άλλ' έρωτώμεν κατά ποίαν διάταξιν του νόμου ήδύνατο να εκτελεσθή έρήμην απόφασις, καθ' ής έγένετο άνακοπή; και διά ποίον λόγον έχορηγήτο πᾶσα βοήθεια εις τον Μέρλιν προς άποβολήν και του Γυμνασίου και των άλλων ιδιοκτητών εν του επιδίκου λειβαδίου και έδίδετο ή προστασία εις τον Μέρλιν, ίνα κατέχη το κτήμα τούτο; Ταύτα είναι ζητήματα εις τὰ όποια πρέ-

πει να δοθῆ φῶς, διότι ουδεμία απόφασις υπήρχε διατάσσουσα την έγκυτάστασιν του Μέρλιν επί του λειβαδίου ούδε και διετάσσε τοιοϋτόν τι ή υπ' αριθ. 305 απόφασις, ήτις μόνον άπέρριπτε την άγωγήν και καθ' ής άλλως είχε γείνη άνακοπή παρὰ του Γυμνασίου ως δικασθέντος έρήμην. Έρχεται δε τελευτεζών ως προς το Γυμνάσιον και ή επί τή βάσει τής άνακοπῆς εκδοθείσα απόφασις, ήτις άνωρεθ' κατά την ιδία ούσαν αυτῆς κρίσιν ως πρόσκαιρον και στιγμιαίον την διατάρξιν τής νομής εκ τής φυτεύσεως δένδρων και ότι δεν έπῆλθε διατάρξις. Εν τούτοις το Γυμνάσιον έχει αποβληθή και διά στρατιωτικῆς δυνάμεως.

Διζτελῶ μεθ' υπολήψεως
Ξενοφ. Μαργέλλος
δικηγόρος εν 'Αμφίση

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ
'Εκφώνθεις τῆ 21η 'Απριλίου παρὰ του εν 'Αθῆναις δικηγόρου κ. Διονυτίου Η. Καζακόπουλος προς τον νεκρόν του άειμνήστου Δημητ. Χαριτάκη, δικηγόρου.

Περίδακρυς και έμπλεως άφάτου λύπης όρώ τον προκειμένον νεκρόν σου, σεβαστέ και πεφιλημένε Δημήτριε! 'Εβίωσας και ήτύχησας εν τῷ δημοσίῳ και έπαγγελματικῷ σταδίῳ, ήτύχησας και επικράνησας εν τῷ προσωπικῷ οικογενειακῷ. 'Ωρμηθῆς εκ τής εϋάνδρου Σπάρτης, γεννηθείς εκ γρηστων γονέων και εκ των κάτω άνήλων εις περιωπήν έπιστήμονος, αλλά πρωτίστως τελείου ανθρώπου, εϋγενοϋς και πρώτης τάξεως πατριώτου, και εγκριτωτάτου μέλους κοινωνίας, και μάλιστα κοινωνίας άριστοστάτου. 'Επάλασις ως αληθῆς Σπαρτιάτης, ίνα αναδείξῃς σαυτόν, και φανῆς άρωγός εις συγγενείας και συμπολίτας και ως χριστιανός εις πάντα έχοντα άνάγκην τής ήθικῆς συνδρομῆς σου, και ούτως ενίκησας, ώστε να κατέρχῃσαι εις τον τάρον με την συνείδησιν άναπαυμένην και με ήρεμίαν ψυχῆς, ήν ή θεσπεία και γαληνία μορφή σου ταύτην την στιγμῆν καταδείκνυσι. 'Ενίκηδες διότι άπέρχῃσαι έχων μετά σου τας εϋχάς και την άληθῆν αγάπην των παρόντων και άπόντων συγγενων, συναδέλφων, φίλων σου, και άπάσης τής κοινωνίας, διότι και εν τῇ ζωῇ και μετά θάνατον έλέγθη και θα λεχθῆ περί σου, «ένάστος άνθρωπος ο Χαριτάκης, λαμπρός έπιστήμων, αξίος πάσης μίμησης.»

Το εύρύ και μελίχιον ήθος σου, ή μοναδική συμπεριφορά σου προς τους πελάτας και συναδέλφους, ούδέποτε θα λησμονηθῆ, διότι ούδένά ποτέ, είτε ήμίλων, είτε άγορεύων εν Δικαστηρίοις, είτε γράφων έθιξας, εκ τούνατιού και θιγόμενος παρήνεις και ενουθέτεις. 'Εθεώρεις την εξάσκησιν τής θείας του δικαίου έπιστήμης Ισράν, την άρίστην δε ταύτης διαχερίσιν καθήκον παντός δικηγόρου.

'Εγώ δε, κατ' ιδίαν και εκ του συνεγγυς γνωρίσας σε, ούδέποτε θα λησμονήσω τας πολλὰς και σωτηρίας συμβουλὰς σου εν τῇ άρχῇ του σταδίου μου και ίδια τὰ θεία ρήματα και αξιώματά σου «μη άπόβλεπε, έλεγες, εις κέρδη, άλλ' εις εργασίαν, και διά τής εντίμου εργασίας κατά φυσικόν κανόνα επελεύσεται ή ανάλογος ήθικη και ήλικη άμοιβή. Και τας συνήθεις παραλείψεις σου και λάθη ως εκ τής πολυδαδάλου επαγγελματικῆς άσχολίας εις βάρος των πελατων, καταδήλους να ποιῆς τούτοις, διότι και δικαίον έστι, και εις το μέλλον άμέριστος και άπόλυτος έσεται ή έμπιστοσύνη των πελατων. Και περαιτέρω, έχε την έμπιστοσύνην των συναδέλφων σου δια καλής συμπεριφοράς εν τῇ γλώσσῃ και τῇ γραφῇ και προσπάθει πάντοτε θεμιτῶς εργαζόμενος να υποστηρίξῃς το δικαίον σου— εν πεποιθήσει του δικαίου σου—ίνα κατισχύσῃς, και έσο βέβαιος, ότι θα είσαι εν τάξει με την συνείδησιν σου και με την καθόλου δικαστηριακήν άρχήν και με αυτόν ακόμη τον άντίδικον του πελάτου σου, όστις, παρὰ την άπόλειαν τής δικῆς του, θα κερδήσῃ και αυτός, διότι κατισχύσει το δικαίον, όπερ έγκείται έμφύτως εν τῇ συνείδησει εκάστου.»

Ταύτα και άπειρα άλλα ρήματα ήδύνατό τις εάν είχε τον απαιτούμενον χρόνον από τής θέσεως ταύτης να διακρυβῆ προς μίμησιν δια τον προκειμένον όμως νεκρόν άρετή έστιν ή συνείδησις των πελατων του και παντός πολίτου δικαιοθέντος παρὰ του μεγάλου εις άρετάς τούτου νεκρού, του όποιου έστω ή μνήμη αιώνια και ή καλύψασα τον νεκρόν του γῆ κοϋφή, και ή 'Αγία ψυχῆ του εν σκηναίς δικαίων 'Αθανάτος.

'Αριθ. 6316

'Αποδεικτικόν
'Εν 'Αθῆναις σήμεραν την είκοστήν δευτέραν (22) 'Απριλίου του 1909 έννεακοσιοστοϋ εννάτου έτους ήμέραν Τετάρτην και ώραν 11 π. μ. ο ύποφαινόμενος κλητήρ των εν 'Αθῆναις Πρωτοδικων 'Ιω. Καζακόπουλος τῆ έγγραφῶ παραγγελία του δικηγόρου Α. Μομφεράτου πληρεξουσίου τής Παυλίνας

Τζιτζινια, γῆρας Κωνσταντίνου Βασιλάκη κατοίκου Κερκύρας, ως νομίμου επιτρόπου των άνηλικων τέκνων της 'Αλεξάνδρου και 'Αθω κληρονομον του πατρός των Κωνσταντίνου Βασιλάκη μετέδωκα προς τον κ. Εισαγγελέα του 'Αρειου Πάγου διά τον άγνωστου διαμονῆς Βίκτωρα Δούμανην ως εξ' άδικήτου κληρονομου τής μάμης του 'Αδαμαντίνης Καλογεροπούλου γῆρας 'Ηλιού Βασιλάκη, την από 11 'Απριλίου 1909 αίτησιν αναίρέσεως αυτών κατ' αυτού και κατά των λοιπων συγκαληρονομων ως και κατά τής υπ' αριθ. 86 (1908) αποφάσεως του 'Εφετείου Κερκύρας άπουθυνομένην ενόπιον του 'Αρειου Πάγου, δι' ής δια τους εν αυτή λόγους δηλοῖ ότι αποδέχεται κατά τὰ λοιπά την μηνηθείσαν υπ' αριθ. 86 (1308) απόφασιν του 'Εφετείου Κερκύρας, καλεῖ τους άντιδίκους να άπολογηθώσι και εμφανισθώσιν έμπροθέμως προς συζήτησιν εξαιτείται να αναρρεθῆ ή υπ' αριθ. 86 του 1908 απόφασις των εν Κερκύρα 'Εφετων μόνον έφ' όσον άνεγνωρίσει παρὰ την αποτελούσαν την βίαν τής άγωγῆς των άντιδίκων αίτησιν των, δικαίωμα επικαρπίας τής μάμης αυτών 'Αδαμαντίνης Καλογεροπούλου επί τής κληρονομικῆς περιουσίας του υιού της Σπυριδωνος Βασιλάκη και κατ' ακολουθίαν επεδίκασεν εις τους άντιδίκους ως κληρονομους και τούτους τής μάμης των τὰ 1/2 των κατά την διόρικειαν τής επικαρπίας ταύτης, εισοδημάτων αυτής, να διαταχθώσι δε τὰ περαιτέρω κατά τον νόμον και να καταδικασθώσι οι άντιδικοί εις τὰ έξοδα και τέλη. 'Αντίκλητον δηλοῖ ότι διορίζει εν 'Αθῆναις τον κ. 'Αντώνιον Μομφεράτον δικηγόρον κάτοικον αυτου.

Και εις ένδειξιν.
'Ο λαβών
Δ. Τσίβανόπουλος 'Ο κλητήρ
'Ιω. Καζακόπουλος.

Περίληψις
τῆς υπ' αριθ. 5 τῆς 24ης Φεβρουαρίου 1909 αποφάσεως του εν 'Αρτῆ δικαστηρίου των Πρωτοδικων.

Δεχόμενον την από 24 'Ιανουαρίου ε. ε. άναφοράν του Νικολάου Εϋστ. Παπαρριζου κατά τής Χρυσουγῆς θυγατρῆς Κωνσταντίνου Μπουραντζ, συζύγου Νικολάου Εϋστρ. Παπαρριζου κατοίκου Κομποτιού επιτρέπει την έγερσιν τής περι διαζεύξεως άγωγῆς και διατάσσει την τοιχοκόλλησιν και δημοσίευσιν τής προκειμένης άναφοράς εν περιλήψει.

'Ακριβῆς περίληψις
'Αρτα 16 'Απριλίου 1909.
'Ο πληρεξ. δικηγόρος
Δ. Βάσιος

Περίληψις
Το Δικαστήριον των εν 'Αρτῆ Πρωτοδικων δια τής υπ' αριθ. 126 τῆς 29 Δεβρίου του 1907 αποφάσεως του εκήρυξε τον Βησσαρίωνα 'Ιωάν. Χριστοδούλου θετόν τέκνον των αίτούντων Θεόδωρου Δ. Τριανταφύλλου και Πηνελόπης Θ. Τριανταφύλλου κατοίκου 'Αρτῆς και διετάξε την εν περιλήψει δημοσίευσιν τής αποφάσεως.

'Ακριβῆς περίληψις
'Εν 'Αρτῆ τῆ 16η 'Απριλίου 1909.
'Ο πληρεξ. δικηγόρος
Δ. Βάσιος

'Αριθ. 86 'Αποδεικτικόν
'Εν 'Αθῆναις σήμεραν την δεκατέτην (10) Φεβρουαρίου 1909, έννεακοσιοστοϋ εννάτου έτους, ήμέραν Τρίτην και ώραν 3 μ. μ. ο ύποφαινόμενος δικαστικός κλητήρ των εν 'Αθῆναις Πρωτοδικων Παντελής Ι. Βέσσης, κατ' έγγραφον έντολήν του δικηγόρου κ. Θ. Ξουρη, πληρεξουσίου των 'Ιωάννου Γαλανοπούλου και 'Ανδρέου 'Αποστόλου, κατοίκων 'Αθῆνων, μετέδωκα προς τον κ. Εισαγγελέα των εν 'Αθῆναις Πρωτοδικων δια τον Μιχαήλ Τσίλιον, κάτοικον 'Αθῆνων και ήδη άγνωστου διαμονῆς, αντίγραφον εξ' άπογράφου εκτελεστού τῆς υπ' αριθ. 926 έτους 1908 αποφάσεως του Α' Είρηνοδικείου Βορείου Πλευράς 'Αθῆνων, μετά τής παραπόδας αυτής από 6 Μαΐου 1908 επιταγῆς, προς γνώσιν του και επιτασσόμενον, ίνα έμπροθέμως τῷ πληρώσει δια κεφάλαιον δραχ. 251 και 40 ο/ο, με τόκους αυτου από τής άγωγῆς προς 8 ο/ο έτησίως δραχ. 10, δι' επιδικασθέντα έξοδα και τέλη δραχ. 30 και δι' άπογραφον, αντίγραφον, επιταγήν, έπίδοσιν και παραγγελίαν δραχ. 12, ήτοι εν όλῳ δραχμάς 303 και 40 ο/ο και ταύτας έτησίως άχρις εξοφλήσεως.

'Ο λαβών Εισαγγελέυς των εν 'Αθῆναις Πρωτοδικων
Κ. Δ. Ροζιός
'Ο δικαστ. κλητήρ
Η. Ι. Βεσθῆς

Περίληψις
Το Δικαστήριον των εν Λαμιά Πρωτοδικων δια τής υπ' αριθ. 119 του 1909 αποφάσεως του δεχθέν την από 5 Μαΐου 1908 άγωγήν τής 'Ελένης συζύγου Εϋαγ. Κόντου θυγατρῆς Κωνστ. Φλώρου κατοίκου Ράχων του Δήμου Κρεμαστής Λαρίσης κατά του συζύγου τής Εϋαγγέλου Κόντου κατοίκου έπίσης Ράχων, εκήρυξε διαλελυμένον τον μεταξύ αυτών ύφιστάμενον γάμον.
'Εν Λαμιά τῆ 14 'Απριλίου 1909
'Ο πληρεξ. δικηγόρος τής 'Ελένης θυγατρῆς Κωνστ. Φλώρου
Ν. Ι. Βελέντζας